

ΕΠΙΣΤΗΜΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΕΤΟΣ Α΄.
ΑΡΙΘ. 8

Ἐν Πειραιεὶ Δεκέμβριος
1883

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
Α. Κ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΕΠΑΝΟΡΘΩΜΑΤΑ

ΥΠΟ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Π. ΚΡΕΜΟΥ

Γ΄.

*Σουλιώται, πρώτη πολιορκία Μεσολογγίου,
Μάρκος Βότσαρης.*

Πανταχόθεν συλλέγοντί μοι πᾶν ἀνέκδοτον εἰς τὴν νεωτέραν ἑλληνικὴν ἱστορίαν ἀποβλέπον ἐχορηγήθησαν φιλοτίμως ὑπὸ τοῦ Γεωργίου υἱοῦ τοῦ ἀοιδίμου ἀγωνιστοῦ Ἀναγνώστου Στρυφτόπολα: πρῶτον σημεῖωμά τι περὶ ἐπιγραμματοποιοῦ τινος Σπονδῆ· δεύτερον «σύντομος ἐκθεσις» ἥτοι ἀπομνημονεύματα ἱστορικῶν συμβάντων ἐν τῇ Δυτικῇ Ἑλλάδι ἀπὸ τοῦ 1821 μέχρι Σεπτεμβρίου τοῦ 1823 καὶ τρίτον ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Γεώργιον Στρυφτόπολαν, ἐν ἣ ὁ συντάκτης αὐτῆς τε τοῦ τε σημεῖωματος καὶ τῶν ἀπομνημονευμάτων Γεώργιος Χρήστου Βουλπιώτης ποιεῖται λόγον περὶ ἑκατέρου αὐτῶν. Καὶ τὸ μὲν περὶ τοῦ ἐπιγραμματοποιοῦ Σπονδῆ σημεῖωμα ἐκδέδοται ὑπ' ἐμοῦ ἤδη ἐν τῷ Ἀπόλλωνι ἀριθ. 7 σελ. 98—99 ταυῦν δὲ ἐκδίδονται καὶ τᾶλλα δύο, ὧν ἡ ἐπιστολὴ ἔχει οὕτωςιν:

«Πρὸς τὸν εὐγενέστατον κύριον Γεώργιον Ἀναγνώστου Στρυφτόπολαν καὶ τὰ λ. π. καὶ τὰ λ. π. Εἰς Πάτρας.—Εὐγενέστατε φίλε καὶ ἀδελφε ὡς ἀσπάζομαι σὺν τῷ Χριστῷ ἀνέστη.—Πρῶτον ἐρωτῶ διὰ τὸ αἶσιον τῆς ποθητῆς μοι ὕσας, γείας τὴν ὁποῖαν καὶ ἡμεῖς χάριτι θεῆς καλῶς ἔχομεν,

καὶ δεύτερον ὡς ζητῶ συγγνώμην διὰ τὴν μεγάλην ἄργηταν τῆς ἀπαντήσεώς μου. Ὅταν ἔλαβον τὴν ἐπιστολήν σας ἤμουν καταπλακωμένος ἀπὸ ἑνα βαρὺ συνάχι, ὥστε οὔτε νὰ πιάσω πέναν εἰμποῦσα οὔτε νὰ σκεθῶ· ἔπειτα ἦλθεν ἡ ἐβδομάς τῶν παθῶν τοῦ κυρίου καὶ ἀκολουθῶς ἡ διακαινήσιμος ἐβδομάς τῆς ἀναστάσεως καὶ ὡς ἐκ τῶν οἰκειακῶν καὶ θρησκευτικῶν φροντίδων δὲν εἰμπόρεσα νὰ σᾶς ἀπαντήσω ὅθεν, καὶ ὅταν ἄρχισα, ὡς ἐκ τῶν γηρατείων δὲν εἰμποῦσα νὰ γράψω περισσότερον ἀπὸ ἓν πρόσωπον ἢ ἓν φύλλον τὸ πολὺ. Νῦν δὲ σᾶς στέλνω τὴν σημείωσιν τῶν ὧν ἐκλεξα θετικώτερα διὰ τὴν κατὰ τὰ 1822 πολιορκίαν τοῦ Μεσολογγίου καὶ τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Σκόνδρα, ὅπου ἤμουν παρών. Καὶ πάλιν σᾶς ζητῶ συγγνώμην διὰ τὸ ἀνορθόγραφον ὡς ἐκ τῆς ἀμαθείας μου καὶ διὰ τὰ πολλὰ λάθη καὶ ὅπου τὸ ἔχω κακογραμμέον ὡς ἐκ τῶν γηρατείων μου. Σᾶς εἶμαι δὲ πολλὰ εὐγνώμων διὰ βίου διὰ τὸ βιβλίον, ὅπου μοι ἐστείλατε τὸ ποίημα τοῦ Ἰατρίδου καὶ περιέχοντα τὰ κατορθώματα τοῦ ἀειμνήστου πατρός σου, μὲ ὅλον ὅπου τὰ ἐγνώριζα καλά, ἐπειδὴ ἐστάθην μὲ τὸν στρατηγὸν Ἀθανάσιον Τούσια Μπότζιαρη φρουρὰ εἰς τὸ Μέγα Σπήλαιον ἀπὸ τὸν Ἰούλιον τῶν 1825 ἕως τὸ τέλος τῶν 1826, μῆνας 18, καὶ τὰ ἤκουσα ὅλα λεπτομερῶς ἀπὸ Χαραλαμπεύς τῆς Ζαρούγλας, ἀπὸ Χρυσανθάκη καὶ Φωτῆλαν καὶ ἀπὸ τὸν γέρον Ἀσημάκην Ζαήμεν καὶ ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους Καλαβρυτινοὺς καὶ καλογήρους. Καὶ πάλιν σᾶς εὐγνώμων ὅπου αὐτὸ τὸ βιβλίον μοι ἔφερεν εὐχαρίστους ἀναμνήσεις τῆς ἐννεαετοῦς ἐπαναστάσεως, μ' ὅλον ὅπου εἰς ἐκείνην τὴν ἐποχὴν εὐρισκόμεσθην συχνὰ εἰς μεγάλους κινδύνους καὶ κακουχίας πολλὰς πάντοτες ὅμως ἡ εὐθυμία

δι' ὅσα δὲν ἠμποροῦσαν νὰ μετακομίσουν νὰ τὰ πάρουν μαζὶ τῶν. Αὐτὰ ἐγένον τὴν ἀνοιξὶν τῶν 1822, καὶ ἀπέβησαν εἰς τὴν Ἐπτάνησον καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐκ διαλειμμάτων εὐγεναν εἰς τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα καὶ μερικοὶ εἰς Γαστούνην.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΠΙΜΕΙΝΩΝΔΟΥ ANNINOT

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ

ΕΙΣ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

LONGFELLOW

ΤΟ ΔΣΜΑ ΤΟΥ ΧΙΑΒΑΘΑ

Μεταφρασθὲν ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ πρωτοτύπου

ΥΠΟ

Ι. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΥ

(Ἐν Δελφῶν τύποις Δρουγουλίνου 1882)

(συνέχεια καὶ τέλος· Ἰδ. προηγ. φυλ.)

Ἡ πορφύρα τοῦ βασιλέως τῶν ὄλων, ἠνιδίως οἱ μετὰ ταῦτα βασιλεῖς καὶ λάτρες τοῦ Μίθρα τῶν Περσῶν ἐφόρου, καὶ ὁ θύσανος μετὰ τοῦ σκήπτρου ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐκυμάτισαν καὶ ἀπεστίλθον ἐπὶ τῶν πορφυρογενήτων Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων ἐπ'ὀνόματι τοῦ Μεταμορφωθέντος Σωτῆρος τῆς περὶ εἰρήνης ἐπαγγελίας, ἥτις, εἰ καὶ ἐν τῷ ἔσχατι τοῦ Χιαβάθα¹ παρίσταται ἀφοπλίζουσα τοὺς ἀρειμανίους καὶ διὰ τῶν ἰδίων ἑαυτῶν χειρῶν ἐν τῷ βεῦματι τοῦ διακυοῦς ὕδατος τοῦ ἐκ τῶν ποδῶν τοῦ Δεσπότη τῶν ἀνθρώπων πηγάζσαντος πλύουσα τὰ πολεμικὰ σημεῖα, τὰ αἰμοσταγῆ ἐνδυματῶν καταλείποντα ἐν αὐτῷ τὰ ἐρυθρὰ στίγματα, οὐχ ἦν τὸν ὅμως τὸν παλαιὸν ἀποθεμένῃ ἀνθρώπων καὶ τὸν νέον ἐνδυσσάμενῃ διὰ τοῦ ἐν ὕδατι καὶ πνεύματι βαπτίσματος, ὑπὸ τὸν τηλαυγῆ δίσκον τοῦ ἄστρου τῶν Ἑρώτων παρὰ τὴν σιδηρᾶν τοῦ ζόφου στέγην, μόλις παρηγορίας θάλασμον ἐπιχέει εἰς τὰς ἠνεωγμένας τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας πληγὰς ἔτι καὶ νῦν ἐξακολουθούντων τῶν πολέμων καὶ φρικωδῶν μάχιστα κακουρημάτων, ὧν τὰ πολεμικὰ σημεῖα ἡ ἐρυθρὰ δηλοῖ στολὴ οὐκ ἐπὶ τοῦ Ἑρώτος ἀλλ' ἐπὶ τῶν παριστάντων αὐτὸν βροτῶν, περὶ οὓς οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι ἀτόπως, δυσπίστος καὶ κακοζήλος ἔλεγον «Ὡς μέγα κακόν, Ζεῦ, Ἑρως βροτοῖς,» τοῦθ' ὅπερ Ἡ Κ ἀ π ν ο σ ὀ ρ ι γ ξ τῆς Εἰρήνης εὐφρέστατα διαψεύδει, καὶ ὁ χριστιανισμὸς ἀπεσκορᾷσας, καταδεικνύς τὸν Ἑρῶτα τὸ ὑπέρτατον Ὄν καὶ ἀπόλυτον ἀγαθόν, τὸ ἕκρον ἄωτον τῆς παντοδυναμίας καὶ ἀ-

1) Κεφ. I Ἡ Κ ἀ π ν ο σ ὀ ρ ι γ ξ τῆς Εἰρήνης, ἐπιστοφῆρα προδιατυπώσεως τοῦ κυρίου θεματος τοῦ κειμένου.

ρετῆς εἰς πείσμα τῶν Νερώων, Καλιγούλων καὶ Τιβερίων τῆς εἰδωλολάτρου, τυραννόφρονος, κοσμοκρατείας καὶ σιδηροφράκτου παλαιᾶς Ῥώμης ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς ὁποίας ἀνεγίνωσκεν ὁ Χριστὸς τὸ αὐτοκρατορικὸν τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου πρόγραμμα «οὐκ ἤλθον βαλεῖν εἰρήνην ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλὰ πῦρ καὶ μάχαιραν» καὶ καθ' οὗ ἀντέτεινε τὸ τῆς μεγάλης καὶ ἀνθρωποσωτηρίου τῶν ἐθνῶν προσδοκίας «Εἰρήνη πᾶσι».

Τὴν προσδοκίαν ταύτην ἀνευρίσκει ὁ ἀναγνώστης ἐν τῷ πρώτῳ κεφαλαίῳ τοῦ ἔσχατος Χιαβάθα ἀπαρμηδύως διατετυπωμένην καὶ διὰ τῶν στίχων τῆς Μεταφράσεως σαφέστατα ἐκπεφρασμένην ᾧδὲ πως.

Ἐβαρύνθη τὴν ὀργήν σας
Καὶ τὰ μίση καὶ τὰς βήξεις
Καὶ τοὺς συνεχεῖς πολέμους·
Ἐβαρύνθη τὰς ἀργίας
Φονικὰς σας ἐκδικήσεις·
Τέκνα μου, συλλογισθῆτε·
Ἡ ἰσχὺς ἐν τῇ ἐνώσει,
Κίνδυνος δ' ἐν διχνοσίῃ!
Ὅθεν τοῦ λοιποῦ νὰ ζῆτε
Ἀδελφοὶ ἠγαπημένοι
Ἐν εἰρήνῃ πρὸς ἀλλήλους.
Θὰ σὰς στείλω καὶ Προφήτην,
Λαοπόθητον σωτῆρα,
Ὅς τις θὰ σὰς ἡδηγήσῃ
Καὶ διδάξῃ, καὶ μαζὺ σας
Θὰ μοχθῆ καὶ θὰ συμπάσχῃ.
Ἄν ἀκολουθῆτε τοῦτον
Εὐτυχεῖς θὰ ἦσθε ὄλοι,
Ἄν δὲ ὅμως τοῦ σωτῆρος
Ἀμελήσῃτε τοὺς λόγους
Βαθυμῆδον θ' ἀπολεσθῆτε.

Καὶ ὄντως, ὁ ἐν Ἀσίᾳ τῇ ἀρχικῇ ἐστὶ τῶν θεῶν ἐμπνεύσεων καὶ ἀγίων πράξεων, ἐπιφανεῖς² λαοπόθητος σωτῆρ ὁ καὶ παρὰ τοῦ σοφοῦ Σωκράτους πρὸ τριακοσίων ἐτῶν προαγγελθεῖς, τί ἄλλο ἠννόησεν ἢ ταῦτα, λέγων τοῖς μαθηταῖς καὶ ἀποστόλοις αὐτοῦ «Εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν ἵνα ἠγαπήτε ἀλλήλους ἐν τούτῳ γινώσκοντες πάντες ὅτι ἐμοὶ ἠμαθηταὶ ἐστέ ἠν ἀγαπήτε ἀλλήλους;» Τὴν ἐν τῇ ἐνώσει ἰσχὺν κατέδειξεν ἐπιλέξας «ὅπου εἰμι ἐγὼ ἐκεῖ καὶ ὑμεῖς πᾶστέ, ὅτι ὁ Πατὴρ ἐν ἐμοὶ ἐστὶ κἀγὼ ἐν αὐτῷ, ἵνα ἐν ὧμεν».

Ἡ ἱερὰ ὄσφ ὕψηλὴ καὶ θεόπνευστος αὐτῇ ποίησις εἶναι θησαυρὸς ἀκένωτος ψυχωσωτηρίων καὶ λίαν ἐκπολιτιστικῶν ἀρχῶν ἰσκαί διατελοῦσα πρότυπον πρὸς τοὺς λαοὺς, τὰ ἔθνη καὶ τὰς κυβερνήσεις αὐτῶν πρὸς ἐπιτέλειαν τοῦ πρὸς τὴν εἰρηνικὴν καὶ ἀπρόσκοπον πρόδον τοῦ κοσμοπολιτικοῦ προσημοῦ ἐκάστης αὐτῶν.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς κεκορυφωμένης διαφθορᾶς τοῦ καθ' ἡμᾶς

αἰῶνος ἐν τε τῇ Δύσει καὶ τῇ Ἀνατολῇ βίβοβλησάσης βαθεῖως ἀνάγνωσμα, οἷον τὸ τοῦ ἄσματος τοῦ Χιαβάθα ἀποβαίνει ἀναγκαῖον καὶ τοῖς πᾶσι χρησιμώτατον καθὼ ἐν συντόμῳ περιλαμβάνον τὰς οὐρανίους ἐκείνας ἐμπνεύσεις τῆς ἀρχικῆς τῶν ἐθνῶν ἐπαγγελίας, ἣν ὁ μὲν Χριστιανισμὸς πιστῶς καὶ ἀπαρεγκλίτως ἠκολούθησεν ἀπὸ ἀκρας τοῦ Οὐρανοῦ Κυρίου καὶ Πατρὸς ἡμῶν Θεοῦ φιλανθρωπίας καὶ δικαιοσύνης, ὁ δὲ ἰσλαμισμὸς ἀντιμετωπίσας ἀμειλίκτως ἐπολέμησεν αὐτάς, ἐπὶ τῇ ἀνεπανορθώτῳ ἀπωλείᾳ τῶν ὑπαδῶν του. Ἄλλ' ὅποια ἄλυσις ἐποχῶν καὶ αἰῶνων!

Τὸ ἔσχα τοῦ Χιαβάθα, ἥτοι ἡ Προφητικὴ αὐτῆ λυρωδικῆ Μεσσίας τοῦ Ἰνδισμοῦ, ἰδοῦ πῶς πρὸ τοσοῦτων αἰῶνων προδιαχαράττει τὸ σχέδιον τοῦ καθ' ἡμᾶς τὸ πλείστον ἀπραγματοποιήτου χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, τοῦ ἠθικοῦ μέρους τοῦ ὁποιοῦ ἡ βεβήλωσις ἐπιτρέπει ἡμῖν τὴν ἐπανάληψιν τῆς λατινικῆς βήσεως «O tempora, o mores! tempora mutantur et nos mulamur in illis» δηλαδὴ «Ὡ ἦθη, ὦ καιροί! Οἱ καιροὶ ἡλλοιώθησαν καὶ ἡμεῖς ἡλλοιώθημεν ἐναυτοῖς» παρακολουθοῦντες δὲ τὴν ἀρχικὴν περὶ εἰρήνης ἐπαγγελίαν τοῦ χριστιανισμοῦ μὴ θαυμάσωμεν ἀκραζόμενοι τῶν βωμκαϊκῶν λεγεῶνων τὴν ἐπίκλησιν «Est Deus in nobis agitante, calesimus illo,» ἥτοι «τὸν ἐν ἡμῖν εὐεργετοῦντα Θεόν, αὐτὸν ἐπικαλεσώμεθα.»—Τίς δὲ οὗτος; Θεὸς τοῦ πολέμου; ἢ τῆς εἰρήνης;

Βεβαίως τῆς εἰρήνης, καθάπερ ὁ τοῦ Μωϋσεῖος ἐπικαλούμενος αὐτὸν κατὰ τὴν μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν ἔξοδον ἐκ τῆς Αἰγύπτου τῶν Ἑβραίων διὰ τῆς βήσεως ἐβραϊστὶ «Mika moká beélin Iehovah», δηλαδὴ «Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου, ἐν ἐξηγόρασας».

Καὶ οἱ πολυχρόνιοι πόλεμοι ἀπὸ τῆς συγχερούσεως ἀγρίων, ἀγενῶν καὶ χαμαιζήλων παθῶν ἢ συμφορῶντων, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, προερχόμενοι ἐπιδιώκουσι τὴν ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης, χάριν τῆς ὁποίας θυσιάζονται τὰ πλήθη πρὸς ἀπόλαυσιν τῶν ἀγαθῶν αὐτῆς, γινόμενα βορὰ τῆς κενοδοξίας τῶν ἡγήτορων αὐτῶν, ἢ τῶν φυλετικῶν αὐτῶν διενέξεων καὶ συγνων διαμαχῶν πρὸς παῦσιν τῶν ὁποίων ἐπιζητεῖται τὸ σημεῖον τῆς εἰρήνης ὡς ἐν ὄρφ βαρυτάτου καὶ μονίμου χειμῶνος τὸ οὐράνιον τῆς Ἰριδος τόξου.

Ἰδοῦ λέγουσιν οἱ προφῆται,
Ἰδοῦ, λέγουσιν, τὸ σημεῖον,
Τὸ φαινόμενον μακρόθεν
Ὡς κυρτὸς ἰτέας κλάδος,
Ὡς χεῖρ νεύουσα ἐξ ὕψους.—
Ὁ Δεσπότης τῶν ἀνθρώπων
Εἰς συμβούλιον τὰ ἔθνη
Συγκαλεῖ καὶ τοὺς ἀνδρείους
Τῶν λαῶν του στρατιώτας.—
Τὸτ' εὐθὺς οἱ στρατιώται

Ἐν σπουδῇ συνῆλθον ὄλοι,
Οἱ Κκαμάγγαι, Μοϊκάνου,
Οἱ Ὀκτάβαι, Δελαβάροι,
Οἱ Μελάμποδες, Σουσίαι
Οἱ Ὀμαῦχαι καὶ Παοῦνοι,
Οἱ Μανδάναι, Δακσάχαι
Ὁξηβαῖοι καὶ Ὁσρῶνοι—
Ὅλοι εἶδον τὸ σημεῖον
Τοῦ σωλῆνος τῆς εἰρήνης,
Κι' ἦλθον ὄλοι πρὸς τὰ ὄρη
Τῶν κοκκίνων Λατομείων.
Καὶ ἐστάθησαν κρατοῦντες
Τὰ πολεμικὰ τῶν ὄπλα
Καχρωματισμένα ὄλα
Ὡς τοῦ φθινοπόρου φύλλα
Ἡ ὡς οὐρανὸς πρωΐας,
Καὶ προσέβλεπεν ἀλλήλους
Μ' ὄμμα γέμον δυσπιστίας
Καὶ μετὰ τὴν καρδίαν πλήρη
Ἀπὸ τὸ ἀρχαῖον μῖσος
Κ' ἐκδικήσεως τὴν δεῖψαν,
Τῶν προγόνων τὴν ἀγρίαν
Φοβεράν κληρονομίαν.—
Τῶν λαῶν ὁ μέγας Πλάστης
Τοὺς προσέβλεπεν εὐσπλάγχχνως
Καὶ μετὰ πατρικὴν ἀγάπην,
Τοὺς προσέβλεπεν, ὡς βλέπει
Ὁ πατὴρ ἐπὶ τῶν τέκνων,
Λυσοωδῶς φιλονεικούντων,
Κι' ἠπλώσε τὴν δεξιάν του
Ὅπως ὑπὸ τὴν σκιάν της
Τῆς ἐξάψεις κατευνάσῃ
Καὶ τὴν πυρετώδη λύσαν.
Εἶπε μετὰ φωνὴν βροντώδη,
Ἄντηχούσαν ὡς τὸ βεῦμα
Τὸ εἰς φάραγγας βαθείας
Μετὰ κρότου καταπίπτον,
Εἶπε πρὸς αὐτοὺς τοιαῦτα:
«Τέκνα, δυστυχῆ μου τέκνα, (α)
Ὡ ἀκούσατε τοὺς λόγους
Καὶ τὰς παρανεύσεις ταύτας
Τοῦ Κυρίου καὶ Πατρὸς σας!
Γῆν σὰς εἶδωκα πρὸς θήραν,

(α) Πρὸς τῇ δυστυχίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τοῦ μικροσκοπικοῦ πλανήτου τῆς γῆς, ἡ θρηνωδία τῶν Δρουάδων, Ληρηθῶν καὶ Σαρήνων κατὰ τὸν ἀποχωρισμὸν τοῦ Χιαβάθα προσέδηλον «ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ θλίψιν ἔξετε».—

λου και ενισχυει την φαντασίαν. Πεινώντα στόμαχον, παραμυθών επί ποσόν, κατασιγάξει, θθεν και ή των καφεποτών ολιγοφαγία και ώχρότης· διότι δηλαδή βραδύνει την κατανάλωσιν τής οργανικής ύλης. Δυσπεπτούντα στόμαχον ή όξυρευμούντα ή κοπιωδώς πέπτοντα κτλ. ενισχυει εστιν ύπε, ειμή διά τοπικής δράσεως, αλλά και διά τής εύαρέστου ψυχικής διεγέρσεως. Είνε λοιπόν ό καφές ποτών ή τροφή, αγαπητόν μόν πλουσίους, τίμιον δέ και άπαραίτητον τοίς πτωχούς ποτών πρόσφορον ποιηταίς, ρήτορσι, ανάγκη δέ άναπόδραστος τοίς κατοίκους των άνατολικών και μεσημβρινών χωρών, τοίς έγκλονουμένοις υπό τής θερμότητος κλίμα, ότι παρ' ήμιν ή καφεποσία φέρει ως άναπόσπαστον σύντροφον την όκνηρίαν και την έν τοίς καφείοις άδολεσχίαν.

Υπαγορεύεται λοιπόν ό καφές, ό κατά τά είωθότα παρασκευασμένος προς τάς άτονίας του στόμαχου και των εντέρων και τάς εις την διάρροϊαν έπιρρεπείας, ου μόνον, ως διά των τοπικών στοιχείων διεγείρων τά πεπτικά όργανα και επάγων τό αίμα επ' αυτά, αλλά και ως τονών και στύφων διά τά διεψώδη στοιχεία. Διό και είνε φάρμακον ικανώς δραστικόν προς τάς όξυρευμίας και πυρώσεις και ναυτίας και ύπερεμέσεις, τάς τε ήλλας και τάς εξ ίσπεκκουάνης, ήττον προς τάς εξ έμετικής τρυγός. 'Αλλ' ένταύθα κατά τό περιγεγόμενον τής καθ' ήμέραν πείρας έλαττούται τής θείας (τείου) ως τονωτικόν και ως πεπτικόν και ήμεινον χρήσθαι ταύτη, ή εκείνω. Προς όξεις κατάρρους των εντέρων, τους μετά ψύξεως και διυγράνσεως των ποτών και προς τά παρ

ΠΕΤΡΟΣ Π. ΠΕΤΡΟΒΙΤΣ ΝΙΕΓΚΟΣ

έθνικός ποιητής του Μαυροβουνίου.

επόμενα τροφήματα ώφελει πολλάκις έγγυμα καφέ καλού και καλόν, είτε μόνον, είτε και όλίγω οισπνεύματι κεκραμένον· ώφελει δ' ίσως, στίφον ως διεψώδες, ίσως δέ και ως διαθέτον τά αισθητικά νεύρα των εντέρων επί τό παραλυτικώτερον και μετριάζον ούτω την συντονίαν των κατ' άντανάκλασιν κινήσεων των ένθάδε.

Βλάπτει άντικρυς και πολύ προς τάς κεφαλαλγίας, τάς εξ έπιφορής αίματος προς την κεφαλήν, ούτ' ώφελει προς τάς περιωρισμένας εκείνας και τοπικές κεφαλαλγίας, τους ήλους, αιτινες έδράζουσαι έν κλάδω τινι του τριδύμου (νεύρου) ύποχωρούσιν μόνον εις τά ναρκωτικά και μάλιστα εις τάς τοπικάς τής μορφίνης ένέσεις ή και εις την κινίνην, όταν ένσκήπτωσι περιοδικώς. 'Αλλά και αι καθολικαί ήμικρανίαι των χλωρωτικών και ύστερικών επί τώ καφέ και τή κορεινή δέν αίρονται, ούτε βεβαίως, ούτε διαρκώς, παρηγορούνται δέ μόνον ριζικόν φάρμακον είνε ή άρσις τής άφορμής και άρα ό σιδηρος και ή τονωτική διαίτα.

Συχνάκις παραγγέλλεται ό καφές προς την άδυναμίαν των άγγείων και των νεύρων. Παρηγγέλλη υπό τινων προς νευρικά άσθματα και προς διαλείποντας πυρετούς.

Αντενδείκνυται, επί τέλους, ό καφές τοίς παιδίσις και τοίς νεαροίς των ανθρώπων, τοίς νευρικοίς και ίσχυοίς, άντενδείκνυται τοίς καρδιοπαθέσιν άπαξάπασιν άντενδείκνυται τοίς πάσχουσιν οργανικάς του στόμαχου αλλοιώσεις· άντενδείκνυται τοίς ήπατικοίς, τοίς φυματιώσι, τοίς άσπνοις, τοίς σπασμώδεσι, τοίς ύποχονδριακοίς, ταίς νευρικής γυναιξί, τοίς άδολέσχιοις και τοίς . . . ύπουργηματοθήραις.

ΗΤΟ ΑΔΙΚΟΝ.

Οικογενειακόν δράμα.

Πρωτότυπον.

(συνέχεια· ίδ. προηγούμενον σελ.)

VIII

Τρείς μήνες ακριβώς μετά τόν θάνατον τής 'Αγγελικής παρήλθον, ότε πρώϊαν τινά τής ανοίξεως νεών μελανειμονούσα, διήρχετο τόν σιδηροδρομικόν σταθμόν, προχωρούσα βήματι ταχεί και κρατούσα βινόμεκτρον εις την χείρα όπως σπογγίζη τά κάποτε εκ των όφθαλμών αυτής πίπτοντα δάκρυα. 'Επρόχωρει· μέχρις ότου έφθασε πρό τής μεγάλης κιγκλιδωτής θύρας του νεκροταφείου. 'Εκει έστη επί στιγμην άκίνητος· προσεπάθησε να κάμη έν βήμα προς τά ύπίσω, άλλ' ή συγκίνησης και ή θλίψις την έκόλων. Ποία ήτο άρα γε αύτη; τί εζήτει εκεί;

'Ητο ή 'Αλεξάνδρα· τί δέ εζήτει εκεί, μετ' όλίγον θά τό μάθωμεν.

Εισήλθεν έντός του Νεκροταφείου· τά δάκρυα αυτής έγέγοντο άφρονώτερα· ήσαν χείμαρροι, διότι τό παρελθόν άνεμνήσθη· ή του πατρός και τής αδελφής αυτής όψις παρουσιάζετο πρό των όμμάτων της. 'Εκλαίειν και όμως επρόχωρει, μέχρις ου έφθασεν επί του τάφου του πατρός και τής 'Αμαλίας. 'Εκει ένόμιζεν ότι ύπάρχει ή ανακούφισις των δεινών της. 'Ηλπικεν εκεί να εύρη αύτην, να άποθάνη έν ένι λόγω, διότι ανακούφισιν των δεινών της ουδέν άλλο ήννόει ειμή τόν θάνατον. 'Αλλά φωνή τις ένδόμυχος τή έλεγε: «'Αλεξάνδρα, μή λησμονήσης ότι έχης μητέρα ήτις σε άνέθρεψε· ότι έχης χρέος να εκπληρώσης».

'Εμεσολάθησε στιγμη σιγής.

—'Ω, ναί, θά τό εκπληρώσω, άνέκραξε κλαίουσα ή 'Αλεξάνδρα, και ύψουσα τους όφθαλμούς αυτής προς τόν ουρανόν. Κλίνασα δέ τό γόνυ επί του τάφου, και τους δακρυδρέκτους όφθαλμούς αυτής προσηλώσασα επ' αύτου, εξηλολούθησεν.

—'Ω πάτερ μου, ώ αδελφή μου! προς τί ένταύθα να κείσθης; προς τί ή διαπαντός άποχώρησις ήμών; μήπως ήμαρτήσαμεν; μήπως έσφάλλομεν τώ Κυρίω; 'Οχι νομίζω· οϊανδήποτε άμαρτίαν και εάν επράξαμεν, ειμαι πεπεισμένη ότι δέν είναι τοσοϋτον καταλογιστέα, τοσοϋτον θανάσιμος, ώστε να άπωλέσωμεν πατέρα και αδελφάς διά παντός, και να κινδυνεύη προσέτι ή προσφιλής μου μήτηρ! 'Αλλοίμονον δι' έμέ, πώς θά δυνθώ να ύπαφέρω τάς τοιαύτας άλεπαλλήλους θλίψεις και στενοχωρίας!

'Αλλά, μήπως ή άρετή, ή τιμιότης, τό δίκαιον, τά δένδρα ταύτα άτινα έφύησαν έν τή συνειδήσει μητρός και θυγατρός, είνε άμαρτήματα; 'Οχι, δέν τό πιστεύω· διότι αν ούτως ειχε, παν άλλο ήδυνάμην να καλέσω τό δημιουργήμα τουτο του άριστοτέχου, ή τέλειον. Καί έντούτοις είναι οικτρόν, πολύ οικτρόν, ό θάνατος των δυστυχών! Κακώς λέγουσιν ότι, των δυστυχών ίατρεία είναι ό τάφος. Τό τοιοϋτον, ουδείς δύναται να άρνηθί ότι ουδόλωσ έφαρμάζηται εις έμέ. Διότι μόνον εις πλάσμα έρμηον, όρφανόν, άνευ πατρός και μητρός, άνευ συγγενών και φίλων, δύναμαι να παραδεχθώ ότι είναι εύτύχημα, εύδαιμονία, αιωνία άνάπαυσις, ούτος ό τάφος. 'Οχι όμως και εις έμέ την δυστυχιστάτην πασών των έν τώ κόσμω όντων· διότι έχω μητέρα ήν πρέπει να περιποιώμαι μέχρι τέλους τής πολυπαθούς αυτής ζωής, όσον μοι είναι δυνατόν. 'Εάν δέ, Θεέ μου, με αγαπήσ, την εύχην μου ταύτην εκπλήρωσον. Μή λάθης μετά σου την μητέρα μου· ως άποθάνω πρώτον εγώ και ύστερον ή προσφιλής μου μήτηρ. 'Εάν όμως ή παντοδυναμία σου θελήση σήμερα να λάθη αύτην έν τώ ουρανώ, εγώ τί θά άπογείνω; Δυστυχής και τεθλιμμένη, και του έπιουσίου άχρου έστέρμημένη, θά περιέρχωμαι τάς ύδους ως τρελλή· θά ειμαι μηδέν τώ κόσμω, βάρος τής γής· διότι ή λύπη και ή

Verdi δείκνυται ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ, σχετικῶς πρὸς τὴν καλλιτεχνικὴν τοῦ πνεύματός του ἐνέργειαν, πολὺ ἀνώτερος ἢ ἐν τοῖς μελοδράμασιν αὐτοῦ, εἰ καὶ ἐνταῦθα διαγιγνώσκεται ὁ γνήσιος Ἴταλός. Τὸ ἔργον περιέχει πληθὺν ἐκπληκτικωτάτων συνθέσεων τῶν φθόγγων καὶ ἰδίᾳ καλλιτεχνικὸν ἐστὶν ἐν ταῖς λεπταῖς συμφωνίαις. Σχετικῶς δὲ πρὸς τὸ θρησκευτικὸν περιεχόμενον ἐνεργεῖ μᾶλλον ὑπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ ἐξωτερικῶς ἐπιδεικτικῶ ἐκείνου βυθίου, ὅστις καὶ ἐν ταῖς κλασσικαῖς τέχναις ἀπὸ τῆς τῶν Ἰησοῦιτῶν ἐποχῆς ἐπὶ μᾶλλον ἐπετάθη ἐν τῇ καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΑΝΘΟΚΟΜΙΑ.

ΠΕΡΙ ΔΑΛΙΑΣ.

Ἄλλοτε ὁ σεβαστὸς ἡμῶν Καθηγητὴς τῆς Βοτανικῆς κ. Θ. Ὁρρανίδης ἀπὸ τῆς ἐδρας αὐτοῦ, περὶ τοῦ ἄνθους τῆς Δαλίας πραγματευόμενος, διὰ γλαφυροτάτου λόγου, καὶ μετὰ ποιητικῶ ἔνθουσιασμοῦ ἐν τῷ προημίῳ αὐτοῦ ἔλεγεν οὕτω περὶ αὐτῆς:

«Τίς ἐπισκεπτόμενος τοὺς κήπους τῆς ἑσπερίας Εὐρώπης ἠπερὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ φθινοπώρου δὲν ἔμεινεν ἑθαμβὸς ἀπέναντι τῆς καταπληκτικῆς ποικιλίας καὶ τῆς ἐξαισίας καλλιπλοῦς τῶν δαλιῶν, αἵτινες κατὰ συστάδας φυτεύονται κοσμοῦσιν αὐτοὺς; Τίς δὲν ἐθαύμασε τὴν κομψότητα τῶν ἀνθῶν ἠγωνίων, τὴν συμμετρικὴν αὐτῶν κατασκευὴν, τὸ δροσερὸν φύλλωμά των, τὴν καλλιτεχνικὴν ἁρμονίαν τῶν χρωμάτων διὰ τῶν ὑποῶν καὶ ἐν συνόλῳ τὰ φυτὰ ταῦτα, καὶ ἰδίᾳ ἕκαστον ἠσκηροειδῆ κεφάλιν αὐτῶν περικοσμεῖται;»

Ἡ Δαλία ἀπὸ τῶν προνομίωχων πεδιάδων τοῦ Μεξικῶ, ὅπου ἡ φύσις ἔχουσε θαυμάσιον τὰ δῶρα της, ὅπου ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς ἀγρίας καὶ ἀμεταβλήτου ἐρημίας ὑπερβαίνει τῆς τέχνης τὰ μελετημένα ἔργα, ἀπὸ τῶν ἀκατοικητῶν κοιλάδων ὅπου οἱ βόνασοι βόσκουσι, καὶ οἱ ἄπληστοι μεταλλοθῆραι σπαράττουσι τὰ σπλάγγνα τῆς γῆς, μεταβάσα κατὰ πρῶτον εἰς τοὺς κήπους τῶν πόλεων τῆς Ἀμερικῆς ἐπεμψε κατὰ τὸ 1790 μικρὰν ἀποικίαν εἰς Ἰσπανίαν διὰ τοῦ Σεσσέ Μοκίνου καὶ Κερβαντῆς, ἐκεῖθεν δὲ διεσπάρη ἀστραπηδὸν εἰς τοὺς κήπους τῶν δύο ἡμισφαιρίων τῆς γῆς, βασιλεύουσα ἐπ' αὐτῶν ὑπερηφάνως ἐν ἀπουσίᾳ τῆς καμελίας καὶ τοῦ βόδου.

Κατὰ τὸ 1800 εἰσῆχθη εἰς Γαλλίαν ἡ καλλιέργεια τοῦ φυτοῦ τούτου, ὡς παράγοντος δῆθεν ἐδωθίμου βίβας· ἀλλὰ διὰ τὴν βαρεῖαν ὁσμὴν τὴν ὅποιαν αὐταὶ ἔχουσι καὶ τὴν πεπερωδῆ αὐτῶν γεύσιν καμῖα χρῆσις οὔτε παρ' ἀνθρώπων οὔτε παρὰ ζώων ἐγένετο μέχρι σήμερον, ἔμεινε δὲ ἡ δαλία εἰς τὴν οἰκίαν θέσιν τῆς ἀγλαΐσματος, δηλαδὴ, τῶν κήπων.

Καλλιέργεια. Αἱ δαλίας ἀπαιτοῦσι γῆν ἑλαφρὰν, καλῶς

καλλιεργημένην καὶ μετὰ λιπάσματος ἀφθόνου μεμιγμένην περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ μηνὸς μαρτίου τοποθετοῦνται ἐν τοῖς κήποις, εἴτε κατὰ γραμμὰς ἐκατέρωθεν ἑδῶν, εἴτε καθ' ὁμάδας, ὑπερ καὶ προτιμώτερον αἱ ὑδνώδεις βίβας αὐτῶν φυτεύονται ἀφ' οὗ διακριθῶσι διὰ μαχαίριον ἀπὸ τοῦ λαίμου των εἰς δύο, τρία, ἢ καὶ περισσότερα μέρη, ἐκ τῶν ὑποῶν ἕκαστον πρέπει νὰ ἔχη καὶ μέρος τῆς ξυλώδους βάσεως τοῦ καυλοῦ, διότι ἐξ αὐτῆς καὶ μόνης δύναται νὰ βλαστήσῃσι φυτεύονται δὲ εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ μὴ σωρεύωνται εἰς ἓν μέρος αἱ ὑπόχρωσι διαφοραὶ, ἀλλὰ νὰ κείνται ἀναμιξέσθαι τὰ χρώματα, διὰ νὰ παράγῃται ἐν ὧρ τῆς ἀνθήσεως εὐάρεστος καὶ ἁρμονικὴ ἀντίθεσις εἰς τὸν θεατὴν. Καὶ αἱ μὲν διαφοραὶ αἱ ἀναπτύσσουσαι μεγάλους καὶ ὑψηλοὺς καυλοὺς τίθενται εἰς τὸ μέσον ἢ ὀπισθεν τῆς ὄλης ὁμάδος, αἱ δὲ μικρότεροι ἔμπροσθεν, ἢ πῆριξ αὐτῶν βαθμηδόν, ὥστε κατὰ τὴν ἀνθησιν νὰ φαίνωνται ἀμφιθεατρικῶς ὅλων τὰ ἄνθη. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐπιβουλεύεται ἡ βλάστησις τῶν δαλιῶν διὰ μετρίων ποτισμάτων, ὅταν ὅμως ἀναπτυχθῶσι περὶ τὴν μίαν σπ.θωμὴν οἱ καυλοὶ, τὰ ποτίσματα καὶ σκαλίσματα πρέπει νὰ γίνωνται συχνότερα, ἀφ' οὗ δὲ φθίσωσιν οἱ βλαστίσαντες καυλοὶ εἰς ὑψὸς ἡμίσεος μέτρου τίθεται παρ' ἑκάστῳ στύλος, διότι αἱ δαλίας ἔχουσι μεσοκοίλους καὶ λίαν τρυφεροὺς τοὺς καυλοὺς, βαρεὰ δὲ τὰ φύλλα καὶ τὰ κεφάλια τῶν ἀνθῶν των, θραύονται εἰς τὴν πρῶτην πνοὴν τῶν ἀνέμων διὸ καὶ τὸ μέρος εἰς τὸ ὅποιον θὰ φυτευθῶσι πρέπει, ὅσον τὸ δυνατόν, νὰ ἦναι προσταγμένον εἴτε διὰ σειρὰς δένδρων, εἴτε δι' ἄλλου τρόπου, ἐκ τοῦ τοιοῦτου κινδύνου.

Ἄνθουσι δὲ αἱ δαλίας συνήθως κατὰ σептμήτριον καὶ ὀκτωβρίον, τινὲς δὲ τούτων καὶ προτιμώτερον κατὰ ἰούλιον καὶ αὐγούστον. Αἱ καυστικαὶ τοῦ ἡλίου ἀκτίνες καὶ οἱ θερμοὶ ἀνεμοὶ ξηραίνουσι τὰ ἄνθη των, ἂν καὶ ἦναι προικισμένα διὰ μεγάλης ζωτικότητος, τὸ δὲ ψῦχος τὰ καταστρέφει ἐντελῶς διὰ τοῦτο εἰς θερμοὺς χειμῶνας ἐξακολουθοῦσι νὰ βλαστήσῃσι καὶ νὰ ἀνθίσωσι μέχρι τοῦ τῆς ἐλευσεως τοῦ πρώτου παγετοῦ τότε ἐξάγονται αἱ βίβας των μετὰ προσοχῆς ἐκ τῆς γῆς καὶ ἀφ' οὗ κοπῶσιν οἱ καυλοὶ των μέχρι τοῦ λαίμου σχεδόν, ξηρανθῆ δὲ καὶ τιναχθῆ τὸ πῆριξ αὐτῶν γῶμα, φυλάττονται τίθμενοι κατὰ σειρὰν ἐπὶ ἄμμου, ἢ χόρτου ξηροῦ ἐν τῷ ὑπογείῳ, ἢ ἐντὸς κλωθῶν χωρὶς νὰ πιέζωνται πολὺ μεταξὺ των, μέχρι τοῦ προσεχοῦς μαρτίου, ὅτε γίνονται ἐκ νέου ἢ φυτεῖα αὐτῶν.

Ἄνθοκομοὶ τινὲς τῆς Εὐρώπης συνειθίζουσι νὰ ἀφίνωσιν ἓνα μόνον ἀπὸ τῆς βίβας βλαστὸν φρονούντες ὅτι τότε τὰ ἄνθη γίνονται ὠραιότερα, ἀλλ' ἐγὼ πιστεύω ὅτι καὶ ὁ εἰς καὶ οἱ δύο βλαστοὶ παράγουσιν ἄνθη καλὰ ἐὰν δίδηται εἰς τὸ φυτὸν καλὴ τροφή, καὶ περιποίησις καὶ δὲν λείπωσι τὰ ποτίσματα.

Οἱ θέλοντες λοιπὸν νὰ πολλαπλασιάσωσι τὰς καλὰς διαφορὰς τῶν δαλιῶν των καταρωθῶσι τοῦτο διὰ τῆς διαιρέσεως τῆς βίβας, ἢ καὶ ἐμβολιάζοντες ἐπὶ τινος ἀποσπασθέντος μα-

στοῦ ἐξ αὐτῆς τρυφερόν τινα βλαστὸν ἐν ἐμπήγουσιν ἐν εἶδει κεντραδίου ἐντὸς τῆς σαρκὸς αὐτοῦ, ἢ τέλος φυτεύοντες ἐντὸς φυτοθαλίῳ καὶ ὑπὸ κώδωνα νέους καὶ τρυφεροὺς βλαστοὺς οὓς μετὰ τὸν σχηματισμὸν τῶν βιζῶν βάλλουσιν ἐν τῇ γῆ, ὡς πράττουσιν εἰς τὰ φυτοκομεῖα τῆς Εὐρώπης διὰ τὸν ταχύτερον πολλαπλασιασμὸν νέας τινὸς διαφορᾶς, ἀλλ' οἱ θέλοντες ν' ἀποκτήσωσι νέας διαφορὰς πρέπει νὰ συλλέξωσι κατὰ τὸν νοεμβρίον τὰ ὠριμάζοντα σπέρματα ἐκ τῶν καλητέρων ἀνθῶν, νὰ σπείρωσι δὲ αὐτὰ κατὰ μάρτιον καὶ νὰ μεταφυτεύωσιν τὰ νέα φυτὰ. Ἄς ἦναι δὲ βέβαιοι ὅτι, τὰ ἡμίση τῶν νέων φυτῶν θέλουσι μεγάλως διαφέρει ἐκείνων ἐξ ὧν ἐλήφθησαν τὰ σπέρματα. Ταῦτα εἶναι ἐν γένει ἡ ἀμετάβλητος δαλία, τῆς ὅποιαις ὠραῖαι καὶ πλούσιαι συλλογαὶ καλλιεργοῦνται εἰς τοὺς περὶ τὰς Ἀθήνας κήπους.

ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

ΜΕΡΟΒΙΓΓΙΟΙ.

Ἄπὸ τοῦ ἔτους 420 ἕως 751.—22 βασιλεῖς.—

Φραγκμόδος ἑβασίλευσε τὸ 420 ἀπέθανε 428.
Κλωθίω 428—448.
Μεροβαῖος 448—458.
Χιλδερίκος I. 458—481. Βαζίνα.
Κλόβις I. 481—511. Κλωτίλδη.
Χιλδεβέρτος I. 511—558.
Κλωταῖρος I. 558—562.
Καριθέριος 562—568.
Χιλπερίκος I. 568—584. Φρεδεγόνδη.
Κλωταῖρος II. 584—628. Τρεῖς γυναῖκες.
Δαγοβέρτος I. 628—638. Πέντε γυναῖκες.
Κλόβις II. 638—655. Βατίλδη.
Κλωταῖρος III. 655—670.
Χιλδερίκος II. 670—673.
Θεορῆς I. 673—691.
Κλόβις III. 691—695.
Χιλδεβέρτος II. 695—711.
Δαγοβέρτος II. 711—715.
Κλωταῖρος IV. 715—717.
Χιλπερίκος II. 717—720.
Θεορῆς II. 720—736.
Μεσοβασιλεία 736—742.
(Κυβέρνησις τοῦ Καρόλου Μαρτέλου).

Χιλδερίκος III. ὁ ἐπιλεγόμενος ἄφρων.

Ἐβασίλευσε τὸ 742 ἐξεθρονίσθη τὸ 751.

ΚΑΡΟΛΙΔΑΙ.

Ἄπὸ ἔτους 751—987.—13 βασιλεῖς.

Πιπῖνος ὁ μικρὸς 751—768. Βέρθα.
Κάρολος I. (Καρολομάγνος) 768—814. Πέντε γυναῖκες.
Λουδοβίκος I. ὁ εὐσεβὴς 814—840. Δύο γυναῖκες.
Κάρολος II. ὁ φαλακρὸς 840—877.
Λουδοβίκος II. ὁ τραυλὸς 877—879.
Λουδοβίκος III. καὶ Καρολόμανος 879—884.
Μεσοβασιλεία 884—885.
Κάρολος ὁ παχὺς 885—888.
Εὐδος 888—898.
Κάρολος III. ὁ ἀπλοῦς 898—923.
Ῥαούλ 923—936.
Λουδοβίκος IV. ὁ ὑπερόντιος 936—954.
Λοθαίρος 954—986. Ἐμμα.
Λουδοβίκος V. ὁ ὀκνηρὸς 986—987.
Λευκὴ τῆς Ἀκουιτανίας.

ΚΑΠΕΤΙΔΑΙ.

Ἄπὸ 987—1793 καὶ ἀπὸ 1814—1848.—35 βασιλεῖς.

Οὐγὸς Καπέτος 987—996. Ἀδελαΐς.
Ῥοβέρτος 996—1031. Βέρθα.
Ἐρρίκος I. 1031—1060. Ἄννα.
Φίλιππος I. 1060—1108. Δύο γυναῖκες.
Λουδοβίκος VI. ὁ παχὺς 1108—1137.
Ἀδελαΐς τῆς Σαβοΐας.
Λουδοβίκος VII. ὁ νεώτερος 1137—1180. Τρεῖς γυναῖκες.
Φίλιππος II, Ἀύγουστος 1180—1223. Τρεῖς γυναῖκες.
Λουδοβίκος VII. ὁ λέων 1223—1226.
Λευκὴ τῆς Καστίλλιας.
Λουδοβίκος IX. (Ἅγιος Λουδοβίκος) 1226—1270. Μαργαρίτα τῆς Προβηγκίας.
Φίλιππος III ὁ πολυμήρς 1270—1285. Δύο γυναῖκες.
Φίλιππος IV. ὁ ὠραῖος 1285—1314.

Ἰωάννα τῆς Ναβάρρας.

Λουδοβίκος X. ὁ ἰσχυρογνώμων 1314—1316. Μαργαρίτα τῆς Βουργουνδίας.—Κλημεντίνη.
Φίλιππος V. ὁ μακρὸς 1316—1322.—Ἰωάννα τῆς Βουργουνδίας.
Κάρολος IV. ὁ ὠραῖος 1322—1328.

ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΒΑΛΟΑ.

Φίλιππος VI. 1328—1350. Ἰωάννα τῆς Βουργουνδίας.—
Λευκὴ ἢ Ἑβροϊκὴ.
Ἰωάννης ὁ ἀγαθὸς 1350—1364. Δύο γυναῖκες.
Κάρολος V. ὁ σοφὸς 1364—1380. Ἰωάννα τῶν Βουργωνῶν.

Κάρολος VI ὁ ἄφρων 1380—1422. Ἰσαβέλλα ἡ Βαυαρική.
Κάρολος VII. ὁ κατακτητὴς 1422—1461. Μαρία τῆς Ἀνδεγαυίας.

Λουδοβίκος XI ὁ ὑποκριτὴς 1461—1483. Δύο γυναῖκες.
Κάρολος VIII. ὁ εὐπροσήγορος 1483—1498. Ἄννα τῆς Βρεττανίας.

ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΟΡΛΕΑΝΣ.

Λουδοβίκος XII. ὁ πατὴρ τοῦ λαοῦ 1498—1515. Ἰωάννα τῆς Γαλλίας. Ἄννα τῆς Βρεττανίας. Μαρία τῆς Ἀγγλίας.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΒΑΛΟΑ.

Φραγκίσκος I 1515—1547.
Ἐρρίκος II. 1547—1559. Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων.
Φραγκίσκος II. 1559—1560. Μαρία Στουάρτη τῆς Σκωτίας.

Κάρολος IX. 1560—1574. Ἐλισάβετ.
Ἐρρίκος III 1574—1589.

ΟΙΚΟΣ ΒΟΥΡΒΩΝΩΝ.

Ἐρρίκος IV. ὁ μέγας 1589—1610. Μαργαρίτα τοῦ Βαλοά.—Μαρία τῶν Μεδίκων.

Λουδοβίκος XIII. ὁ δίκαιος 1610—1643. Ἄννα ἡ Αὐστριακή.

Λουδοβίκος XIV. ὁ μέγας 1643—1715. Μαρία Ἐλισαβέτ τῆς Αὐστρίας.

Λουδοβίκος XV. 1715—1774. Μαρία Λεζζινσκα τῆς Πολωνίας.

Λουδοβίκος XVI. 1774—1793. Μαρία Ἄντουανέττα τῆς Αὐστρίας.

Συμβατικὴ 2 Σεπτεμβρίου 1792.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ἄπὸ 2 Ἰουλίου 1792 ἕως 18 Μαΐου 1804, Διαρκεῖ 11 ἔτη καὶ 8 μῆνας.

Διευθυντήριο 26 Ἰουλίου 1795.

Υπατεία 10 Νοβρίου 1797.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ

Ναπολέον I ὁ μέγας 1804—1814

ΠΑΛΙΝΟΡΘΩΣΙΣ ΤΩΝ ΒΟΥΡΒΩΝΩΝ

Λουδοβίκος XVIII. 1814.

EKATONΘΗΜΕΡΟΝ

Αὐτοκρατορία. Ἐπάνοδος τοῦ Ναπολέοντος I. 1815.
Ναπολέον II.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΑΛΙΝΟΡΘΩΣΙΣ ΤΩΝ ΒΟΥΡΒΩΝΩΝ

Ἐπάνοδος Λουδοβίκου XVIII 1815.

Κάρολος X. 1824.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΟΡΛΕΑΝΣ

Λουδοβίκος—Φίλιππος I 1830.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

1848—1852.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ

Ναπολέον III. 1852—1870.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

1870. (Μέγας. Μακμαών. Γρεβύ.)

(Μετὰ φρασὶς ἐκ τῶν τοῦ Robert de Laborde.)

(Ἐξ Ἄργους)

Δ. Κ. Βαρδουνιώτης.

ΤΙΠΟΤΕ.

Τίποτε... μίαν λέξιν ἀπλὴν, μόλις, μόλις ἄρχεται προσπαθεῖσα νὰ χαράξῃ ἡ πεπαλαιωμένη γραφίς μου καὶ τοὺς δι' αὐτὸ συλλογισμοὺς μου ἀποτόμως μεσολαθεῖν διακόπτει το ἄχαρι μελανοδοχεῖόν μου· διότι ἐνθυμήθη ὅτι κατὰ τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν, ὅποτε νὰ γράψω τὰ ῥήματά μου ἐκαθήμην, ἠνοίγετο μετὰ τῆς ἀδελφῆς μου μακρὰ φιλονεικία—ἐπειδὴ καὶ αὕτη θυμῶς—εἰργάζετο, περὶ τοῦ τίς νὰ ἔχῃ αὐτὸ πλησιέστερον, καὶ ὅποτε μὲν ἔβαρον ἐγὼ τὴν γραφίδα μου ἔσυρον αὐτὸ πρὸς ἐμαυτὸν, ὅποτε δ' αὕτη πρὸς ἐαυτήν, ὅτε ἐπήρχοντο καὶ οἱ μετὰ μίαν στιγμὴν λησμονοῦμενοι ἀδελφικοί λόγοι. Πολλὰκι δὲ, περισσότερο ἐπροσέχον, τίς νὰ σύρῃ πρὸς ἐαυτὸν τὸ μελανοδοχεῖον, παρὰ εἰς τὰ γραφόμενα ῥήματα, διὰ τὰ ὅποια, καθ' ὃ ἀνορθογράφως γεγραμμένα, ἐτιμωροῦμεθα παρὰ τοῦ διδασκάλου κατὰ τὴν ἐπιούσαν δι' ἡμοῖς ποινῆς ἐπαναγράφοντες τὸ ἴδιον ῥῆμα ἢ καὶ ἕτερον ἔτι, ἐν ἔχοντες πολλὰ λάθη, τῶν ὁποίων αἰτία ἦτο τὸ μελανοδοχεῖον, ὅτε σωφρονίζομενοι ἐλέγομεν. «Θὰ μ' ἀφήσῃς ἤσυχον ἢ ἤσυχῃ ποῦ ἐξ αἰτίας γιὰ τὸ τίποτε γράφω ἐγὼ τώρα τόσα ῥήματα;» Πόσον ὠραία ἡ ἀνάμνησις! Μακρὰ φιλονεικίας φροντίς, ἀδιάκοπος, καὶ τέλος τιμωρία διὰ τὸ τίποτε. Ἄλλ' ἐὰν εἰς τὴν παιδικὴν εἰς τὴν ἀθάνατον ταύτην ἡλικίαν ἡ μόνη τῶν ἀνθρώπων φροντίς εἴη δι' ἐν τίποτε, μήπως ἀργότερον ἢ καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ἀνέραςτον πλέον τοῦ πολιοῦ γέροντος θὰ εἴη δι' ἕτερον τι τοῦ τίποτε; Βεβαίως ἔχι.

Ἡ λέξις τίποτε μὴδὲν σημαίνουσα περιλαμβάνει τὸ πᾶν. Δυστυχεῖς ποιηταί! Ἡ ἐμπνευσις σας μόνη ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τίποτε κάλλιον περὶ τοῦ τίποτε, τὸ ὅποιον λέγουσιν αἱ ποιήσεις σας, αἵτινες ὡς σταγόνες μὲν δακρύων ἔρρυσαν διὰ τὸ τίποτε, ὡς χαρὰς δὲ ἀκτῖνες ἔλαμψαν

διὰ τὸ τίποτε. Λυπεῖσθε καὶ χαίρετε, κλαίετε καὶ γελάετε διὰ τὸ τίποτε. Φάλλετε τὴν κόρην καὶ τὸν ἔρωτα, τὸ ἄφριζον τοῦ οἴνου ποτήριον, τὸ θαλερὸν τοῦ ἀγροῦ ἀνθύλλιον, τὸν διάστερον οὐρανὸν καὶ ἐν γένει ποθεῖτε τὸ πᾶν ἴσον τῷ τίποτε. Ὅμοιος καὶ ἡ θαλερὰ μου καρδία μετὰ τὰ αἰσθηματὰ τῆς περυγίζουσα πετᾶ· τρέχει πρὸς τι· καὶ τι νομίζει ὅτι ζητεῖ. Ἄλλὰ ποῖον ταῦτο; τὸ τίποτε.

Μέχρις ὥρας ἐβανκαλιζόμεν ἄλλοτε μὲν ἀπὸ ἀθρότατα αἰσθηματὰ τὰ ὅποια μετὰ ἦγον καὶ μετὰ ἔφερον ὅτε μὲν εἰς τὸ παράθυρον τῆς φιλιτάτης, ὅπως τὴν γλυκεῖαν φωνὴν τῆς ἀκούσω νὰ μοι λέγῃ «θέλω νὰ σε βλέπω συχνά· σὲ ἀγαπῶ», τὸ ὅποιον ὅπως ἀφορητῶς κατορθώσω ἐπασχον πολλά· ὅτε δὲ εἰς τὸν κήπον μετ' αὐτῆς, ὅπου εἰς τὴν ποιήσιν εὐτυχεῖς παρεδιδόμεθα, διότι ἐκάστην λέξιν μετὰ ἀμοιβαίως ὠνομάζομεν μαργαρίτην, ἢ ἀδάμαντα λαμπρὸν, διαχέοντα ἐν ἡμῖν ἀπείρους ἐν ἀναπάσει μαρμαρυγὰς χρυσοπτερῶν ἐλπίδων αἵτινες μετ' ὀλίγον ἐσβένοντο, ὡς ἀστέρες, εἰς τὸ ἀχανές, εἰς τὸ τίποτε· ἄλλοτε δὲ τὸ φιλόδοξον αἶσθημα καταθερμαίνον τὴν καρδίαν μου μετὰ ἠνάγκαζε παννυχίως νὰ κρατῶ τὸ βιβλίον ὅπως ἀναδειχθῶ σοφός. Δι' ὧν δὲ τούτων τί ἐφάνην ἢ τί θὰ φανῶ; Ἐν μετρωφρονέστατον τίποτε, καθὼς ἀπαξάπαντες οἱ ἄνθρωποι μετ' ἐμοῦ, δι' οὗ ἠβλήθησαν νὰ φέρωσιν εἰς πέρας, ὅσον μέγα ἢ ἐλάχιστον καὶ ἂν ἦτο σχεδὸν τῶν, οἰοιδήποτε καὶ ἂν ἦσαν οὗτοι, ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ πρωτοπλάστου μέχρι τοῦ νηπίου, τὸ ὅποιον τώρα, κατὰ ταύτην τὴν στιγμὴν, θὰ βλέπῃ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἢ τὸ σκότος τῆς νυκτός.

Τὰ πάντα ἀπὸ τὸ τίποτε ἄρχονται καὶ εἰς τὸ τίποτε καταλήγουσι.

Τὴ ἀπέκτησα ἐγὼ ἀπ' ἧς στιγμῆς ἐγεννήθην; ἐνδύματα, πλοῦτον ἢ πῶμα; Ἔστω· ἀλλὰ τί εἶνε ταῦτα; Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐχῶ καὶ τὴν ὄφελῃσαν ταῦτα τὸν Κροῖσον; Δύναμι; ἀλλὰ καὶ Ναπολέον ἐν ἡμῖν δὲν γνωρίζω ποῖα ἐξορία μετὰ περιμένει. Ἐὰν δὲ καὶ Μέγας Ἀλέξανδρος, ὑπὸ θανάτου βακχεύοντος θὰ προσεκαλούμην ἀφρεύτως, ὅπως ἴσως καὶ ὁ ἐλάχιστος λατρευτὴς τοῦ Διονύσου Σοφίαν; Ἄλλὰ τότε διατὶ νὰ μὴ δυνηθῶ νὰ εὕρω τὸ ἀντιφάρμακον, ἢ ἂν ἔχι ὡς ἰατρός, τοῦλάχιστον τὸ μέσον, δι' οὗ θὰ ἠδυνάμην νὰ καταστρέψω τὸ τίποτε, τὸ ὅποιον δὲν κατορθώθῃ ὑπ' ἀπάσης τῆς γενναϊολογίας τῶν σοφῶν καὶ φιλοσόφων, θεωρητικῶς καὶ ἐμπειρικῶν ἀπὸ τοῦ Κομφουκίου, Θάλητος, Σωκράτους κλ. κλ. μέχρις αὐτοῦ τοῦ Ρενὰν ἢ τοῦ Βολταίρου, καὶ τὸ ὅποιον οὐτε θὰ κατορθωθῇ; Κάλλος; ἀτομικὸν δι' ἐμὲ ἢ τὴν ὠραίαν μου; Ἄλλὰ τί ἀπέκτησε ὁ Μενέλαος ἔχων τὴν καλλιπάρειον Ἑλένην πρὸς ἐπανακτῆσιν τῆς ὁποίας ἀπέκτησε μὲν καὶ τὴν Τροίαν, ἰθυσίασε δὲ τοιοῦτους καὶ τοσοῦτους ἑυκνήμιδας Ἀχαιοὺς; τί δ' ἀπέκτησε ἐπανακτῆσας αὐτήν; Τίποτε, τίποτε, τίποτε...

Τὰ πάντα ἀληθῶς εἰς τὸ τίποτε καταλήγουσι. Διότι, διατὶ

ἡ ἰατρικὴ νὰ μὴ μας ἀπαλάσῃ ἀπὸ τῆς τελευταίας ἀσθενείας τοῦ βροτολογίου θανάτου; Διατὶ, τοσαύτη καταβολὴ κόπων καὶ πᾶσα ἐν γένει κίνησις πρὸς ἀπόκτησιν πλοῦτου; Δι' οὗ καὶ ἐὰν ἀποκτήσωμεν δὲν μᾶς κάμνει νὰ εἴπωμεν ὅτι ἔχομεν καὶ τι, ἀλλὰ συλλογίζομενοι τὸ τί ἔχομεν λέγομεν ὅτι ἔχομεν τίποτε. Διατὶ ἡ βιομηχανία ἢ μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ τεχνικοῦ ἠλεκτρισμοῦ καὶ αὐτοῦ ἔτι τοῦ γαλθανισμοῦ προαχθεῖσα νὰ μὴ δύναται νὰ μᾶς δώσῃς τὸ τελείως καὶ αἰώνως τὸ εὖ ζῆν ἢ τοῦλάχιστον νὰ μᾶς ἀνιστῇ ἐκ νεκρῶν καὶ νὰ τονίῃ ἐν ζωῇ τὰ νεῦρά μας, τὸ ὅποιον ἀδυνατεῖ νὰ κατορθώσῃ ἢ ἐπιστήμη τῶν ἰατρῶν;

Τὰ πάντα ἀπὸ τὸ τίποτε ἄρχονται καὶ εἰς τὸ τίποτε θὰ καταλήξωσι. Διότι ἐὰν πρόπῃ νὰ εἴπωμεν ὅτι ἰσχύει ἡ μοῖρα καὶ τὸ πεπρωμένον, ἂπερ τίποτε εἰσιν, ἀναγκάσιως πρέπει νὰ πιστεύσωμεν ὅτι τὰ πάντα θὰ ὑποκύψωσι καὶ μετὰ τῶν πάντων καὶ ἡμεῖς εἰς τὸ τίποτε. Καὶ ὅμως εἰς ὅλους πόσον εἶνε ἀγαπητὸν αὐτὸ τίποτε. Ὅλοι δι' αὐτὸ ἀγωνίζονται, πλείστ' ὅσα ἀσχοντες, καὶ δι' αὐτὸ τέλος ἀποθνήσκουσι, σκεπτόμενοι ὅτι δὲν κατορθώσαν τίποτε, τοῦ ὁποίου ἡ ἐλπίς ἴσως ἀκόμη τοὺς παρακολουθεῖ μέχρις ὅτου τελείως ἀποσβεσθῇ ἢ τοῦ ὄμματος λάμψῃ, ὅτε διακόπτεται ὑπὸ τοῦ θανάτου, ὡς γόρδειος δεσμός, ἅπανα ἢ συγκοινωνία μεταξύ αὐτῶν καὶ τοῦ τίποτε.

Ὅμοιος λοιπὸν καὶ ἐγὼ γράφας ταῦτα δὲν λέγω ὅτι ἐγραψα ἕτερον τι εἰμὴ ἐν ἀπλούστατον, ἀπλούστατον φιλολογικόν τίποτε.

Ἐν Πειραιεῖ, Νοεμβρίῳ 1883.

Κς. Κς.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ὁ διάσημος Μαλέριμ δὲν εἶχεν οὐδὲως θρησκευτικὰς πεποιθήσεις, ἀλλ' ἦτο λίαν φιλόανθρωπος καὶ ἠλέει τοὺς πτωχοὺς. Ὄταν, ἡμέραν τινα, εἰς ἐκ τούτων τῶν ἔλεγεν, ὅτι θὰ δεηθῇ τοῦ Θεοῦ, ἵνα τὸν ἀνταμείψῃ.

— Φίλε μου, τῷ ἀπῆντησε, δὲν πιστεύω νὰ ἔχετε ἀρκετὴν πίστωσιν εἰς τὸν οὐρανόν, ἀπ' οὗ ὁ Θεὸς σὰς ἐγκαταλείπει τοιοῦτοτρόπως ἐπὶ τῆς γῆς.

* *

Κυρία τις παρουσιάσθη πρὸς τὸν φίλον του στρατηγὸν Δ. ποιητὴν τινα, προσέθηκε·

— Ἰδοὺ, φίλε μου, ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος εἰμφορεῖ νὰ σοῦ δώσῃ τὴν ἀθανασίαν. Ἄλλὰ πρέπει νὰ τοῦ δώσῃς νὰ . . . . φάγῃ πρῶτα!

* *

Νεαρός ποιητής υπέβαλε τῷ Βολταίρῳ τραγωδίαν τινα, καὶ ἐζήτησεν ἐπ' αὐτῆς τὴν γνώμην του.

— Ἡ δυσκολία δὲν εἶνε—ἀπήντησεν ἐκεῖνος—νὰ γράψῃ κάποιος μίαν τέτοιαν τραγωδίαν, ἀλλὰ νὰ ἀπαντήσῃ εἰς ἐκεῖνον ποῦ τὴν ἔγραψε.

Θεόδωρος ὁ Σικελιώτης ἀναφέρει ὅτι, ἐὰν ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰθιοπίας ἔχανε κατὰ τύχην τοὺς ὀφθαλμούς, τὴν χεῖρα, τὰ ὦτα κτλ. οἱ ὑπῆκοοί του ὄφειλον νὰ φαίρῃσιν τὸ αὐτὸ μέλος εἰς ἐνδειξὴν συμπαθείας. Τὸ κατ' ἐμὲ—προστίθῃσιν ὁ ἀναφέρων τοῦτο Saint Foix—θὰ ἀπῆτουν ἕνα οἱ ὑπῆκοοι τοῦ βασιλέως τῆς Αἰθιοπίας, ὅσας οἱ ἄρχων αὐτῶν ἦτο καλός, δίκαιος, ἐνάρετος, προσεπάθουν νὰ τὸν μιμηθῶσι.

Διάσημος στρατηγός, ἀσθενήσας βαρέως, ἀπέθνησκεν εἰς τὴν κλινὴν του, ὡς ὁ κοινότερος τῶν ἀνθρώπων. Ἐζάλεσεν, ἐν τούτοις, τὸν ἰατρὸν του, πρὸς ὃν εἶπε.

— Εἶμαι πολὺ ἄσχημα γιὰ τρέ. Ἀπαντήσατέ μου ἐλευθέρως: πιστεύετε ὅτι θὰ εἰμπορέσω νὰ τὴν γλυτώσω; Ὁ ἰατρὸς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν εἰς σημεῖον ἀμφιβολίας.

Τότε ὁ ἄρρωστος, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν νοσοκόμον του.

— Ἐν ξίφος, φωνάζει, ἐν ξίφος! . . .

— Ἦσυχάσατε, λέγει ὁ ἰατρός, ἐντρομος, νομίσας, ὅτι θέλει ν' αὐτοκτονηθῇ.

— Ἐν ξίφος, ἐπαναλαμβάνει ἐκεῖνος, ἐν ξίφος.

— Ἄλλ' ἐπὶ τέλους τί θέλετε νὰ κάμετε; λέγει ὁ ἰατρός.

— Ἐνας ἄνθρωπος, σὰν κ' ἐμένα, πρέπει, γιὰ τρέ, νὰποθνήσκῃ μὲ τὸ ξίφος εἰς τὰς χεῖρας—ἀπήντησεν ὁ ἀποθνήσκων ἀφελέστατα. Καὶ ἀπέθανε, τῷ ὄντι, ὡς στρατηγός μὲ τὸ ξίφος εἰς τὰς χεῖρας.

Ὁ διάσημος τοῦ «Ἀπωλεσθέντος Παραδείσου» (Paradise Lost) ποιητής, ὁ πολὺς Μίλτων, τυφλωθεὶς, ἦλθεν εἰς τρίτον γάμον μετὰ γυναικὸς ὠραίας μὲν, ἀλλὰ δυστρόπου, ὡς λέγεται. Ἡμέραν τινα ὁ λόρδος Β. ἔλεγεν αὐτῷ, χαριεντιζόμενος, ἐνώπιον τῆς γυναικὸς του, ὅτι αὕτη ἦτο ὠραία ὡς βόδον.

— Δὲν δύναμαι νὰποφανθῶ περὶ τῶν χρωμάτων, ἀπήντησεν ὁ Μίλτων, ἀλλὰ κρίνω ἐκ τῶν . . . ἀκανθῶν. ΙΧΝΕΥΜΩΝ.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Τῆ ΦΙΛῆ ΝΕΟΤΗΤΙ

ὦ! ποῖας ἄλλοτε κ' ἐγὼ καθὼς ὑμεῖς ἐπίσης ἐπὶ τοῦ χάρτου ἔγραψον ἐρώτων διαχόσεις . . . καὶ τῆς ψυχῆς μου τοὺς παλμούς καὶ τὰ αἰσθήματά μου ἄπερ ἠσθάνθη, ἀραπῶν, εἰς τὴν νεότητά μου . . . ἀλλ' ἤδη, στίχους θλιβεροὺς καὶ ἐλεγεῖα γράφων, στρέφω τὸ βλέμμα πάντοτε πρὸς τὸν μοιραῖον τάφον.

ὦ! πόσον εἶναι προσφιλέας, ἐρώσα ἡ νεότης εἰς ἡν αἰσθήματα ἄγνὰ ἐμπνέει ἡ Θεότης. Τὸ πᾶν λαλεῖ ἐν ἑαυτῇ, καὶ ἐν λαμπρῷ εἰκόνι θυμῆρος οὐρανὸν καὶ γῆν μ' ἐν βλέμματι τῆς ἐνάου, ἀλλ' ἡ παλαιόσα ψυχὴ ἐν μέσῳ τῶν κυμάτων, ποθεῖ ἐν μέσῳ τὰ βιοῦ ἐρήμων καὶ μνημάτων . . .

Δὲν ἐγεννήθην δυστυχὴς καὶ ἀπελπίς, ὦ φίλοι, ἀλλ' ὡς ὑμεῖς, τρισόλλιος . . . κ' εἰς τὰ χλωμά μου χεῖλη ἀπέπνεε τὴν χάριν του ἀειθαλῆς ὁ γέλως κ' ἐπλήρου τὴν καρδίαν μου, ἀθεροβάμων ἔρω. Ἄλλ' ἤδη . . . μὲ αἰμάσσουσας ἐκ τῶν δεινῶν καρδίας, διέρχομαι τοῦ βίου μου τὴν ἄλυτον σκοτίαν.

Ψάλλε νεότης γαῖδρον τὰ τροφερά σου ἔτη μ' ἐρώτων ἄσματα γαῖδρὰ καὶ εὐθου, πρὶν ἔτι παρέλθῃ ἀεπιστρεπτὴ τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς σου, κ' ἐκατμισθῇ, τὸ ἄρωμα, τὸ σφῆγος τῆς ψυχῆς σου . . . ἢ, ὃ μὴ γένοιτο, στυγρὴ ἢ συμφορὰ ἐνσκήψῃ, καὶ εἰς κευθμῶνα στεναγμῶν ἀπέλπιδα σὲ βίψῃ.

Ψάλλε νεότης, γαῖδρον τὰ βραδίά σου ἔτη μ' ἐρώτων ἄσματα γαῖδρὰ καὶ εὐθου, πρὶν ἔτι ἐπέλθῃ ἀτερπὴς χειμὼν τοῦ βίου παρακαίρως καὶ σθέση πᾶσαν λείδωρον ἀκτινά του ὁ ἔρωσ καὶ μεταβάλλῃ τὴν χαρὰν τῆς ἡδονῆς ὁ πόθος . . . ἢ σὲ μαράνουν ὡς ἐμὲ αἱ λύπαι καὶ ὁ χρόσος!

Ἐν τῷ Τριανεῖῳ κήπῳ Πειραιῶς· 9θρίῳ 1883.

Τῷ ΜΙΚΡῷ ΜΟΥ ΦΙΛῷ

ἸΩ. Π. Π.

Ὁραία, ὡς τὸ βόδον τοῦ Μαῖου, Γλυκεῖα, ὡς τὸ μύρον τοῦ γαρλίσσου, Λαμπρά, καθὼς ἡ λάμψις τοῦ ἡλίου, Εὐδαίμων, σὲ μαγεεῖ ἡ ζωή σου—

Ποτὲ τοῦ κόσμου τούτου τοῦ ἀλλίου Μὴ αἰσθανθῇ τὰς θλίψεις ἢ ψυχὴ σου, Νὰ θάλλῃς, ὡς αὐγὴ τοῦ Ἀπριλίου, Χρυσόπτερον πτηρὸν τοῦ Παραδείσου.

Καλὸς νὰ γίνῃς, ὅπως ὁ πατήρ σου! Εἶσ' ἄστρον, μόλις—μόλις ἀρατέλλον. Νὰ μὴ σβεσθῇ τὸ φῶς σου καὶ τὸ πῦρ σου.

Λαμπρὸν νὰ σοὶ δημιουργήσουν μέλλον Μεγαλοργὸς ὁ τοῦς σου καὶ ἡ χεῖρ σου, Νὰ ἔχῃς εὐτυχίαν τῶν ἀγγέλων!

Ἄρχει· 1 Ἰανουαρίου 1883

Δ. Κ. ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΗΣ.

ΤΟ ΔΟΝΤΑΚΙ ΤΗΣ

Τὸ διαμαντάκι ποῦ ἔμορφεῖ στολιδ' ἄλλοῦ νὰ γείνη Καὶ μέσ' στὴ λάμψι τῆς μορφῆς μορφήτερο ῥ' ἀστράψῃ, Εἰς τὸ κοντὶ ποῦ ἀμέτρητα διαμάντια τέτοια κλείνει Κε' ἄν λείψῃ, τέτοια ἐλλείψῃ, τὸ ἔρεος, δὲ θὰ βλάψῃ. Ὅστε καὶ σένα ἂν σοῦ λείψῃ ἕνα μικρὸ δοντάκι, Σὰν μέσ' ἀπ' ὄνα θησαυρὸν νὰ λείψῃ ἕνα χαλίκι, Ἄλλοῦ ἔμορφεῖ, πραγματικῶς νὰ γείνη διαμαντάκι, Πλὴν τίποτε δὲν ἀγαρεῖ ἀπ' τὴ διαμαντοθήκη!

ΔΙΜΙΛΙΟΣ.